

Літній день хилився до обрію. З-за паркана, що огороджував сільське подвір'я, на вулицю долинали різні звуки: сокотили кури, кахкали качки і гелґотали гуси. Замукала корова – довго й протяжно. До неї відразу ж заговорив господар обійстя:

– Іду, Лиско, іду. Я ж бачу, що вже вечоріє. Зараз заведу тебе до хліва.

Услід за чоловіком озвалася господиня:

– Кури, ану на сідало! Чи хочете, щоб вас ніч у дворі захопила? І вам, качки, пора спати. І вам, гуси. А для Бровка робота тільки починається...

Тихенько кілька разів гавкнув собака.

– Так-так, Бровку, вилазь із буди, пильнуватимеш увечері та вночі, чи все гаразд, – підтвердила господиня.

Залопотівши крилами, на паркан вилетів півень Горлан. Зручно всівшись, він почав обурюватися, кажучи сам до себе:

– Тим туди, тим туди, тому ще кудись... Розке-
рувалися тут. Подумаєш, господар і господиня.

А я не хочу спати. І вартувати не бажаю. А хочу
робити те, що я хочу. От не бажаю – і не піду
на сідало. Вдень кури, вночі кури... набридло.
Чому я, поважний і розумний, маю так рано
йти спати? Бо цього хочеться господареві та
господині? А мені не хочеться!

За мить прилетіла й сіла поруч із Горланом
Розумна Ворона.

– Кар-р, кар-р-р... Добрий вечір тобі, Горлане!
І правильно зробиш, що не підеш на сідало ра-
зом із курми. Це кажу тобі я, Розумна Ворона.
Наскільки щойно почула,
ти також розумний...

– Дуже! – самовпевнено підтвердив Горлан.

– А якщо ти дуже розумний, то, справді, чому маєш іти спати разом із якимись... гм... прише-
лепкуватими курми? – запитала ворона. – Чому
повинен коритися чужій волі? Ти маєш робити
тільки те, що тобі хочеться. Навіть більше того:
ще й іншими керувати. Аби й вони робили те, що
тобі захочеться.

– Ти справді так вважаєш, Розумна Вороно?

– Авжеж! – повторила чорна птаха. – Ось
поміркуй. Хто у дворі найголосніший?

– Я, – вигукнув півень і хотів закукурікати: – Ку-
ку...

Але Розумна Ворона обірвала Горлана:

– Не треба. Нас почують. Я й так знаю, як ти
співаєш, Горлане. Слухай мене далі. Хто у дворі
найкрасивіший?

– Звичайно, я, – гордо стріпнув крилами півень.

– А в кого дзьоб найміцніший? – допитувалася
ворона.

– Звичайно, що у мене. Чи ти сумніваєшся?
То я можу довести це... – півень замахнувся,
ніби хотів клюнути.

Розумна Ворона відсахнулася:

– Ні-ні, я не сумніваюся. Це тобі нагадую, що
ти тут і найголосніший, і найкрасивіший, і дзьоба
найміцнішого маєш, не кажучи вже про пазурі.